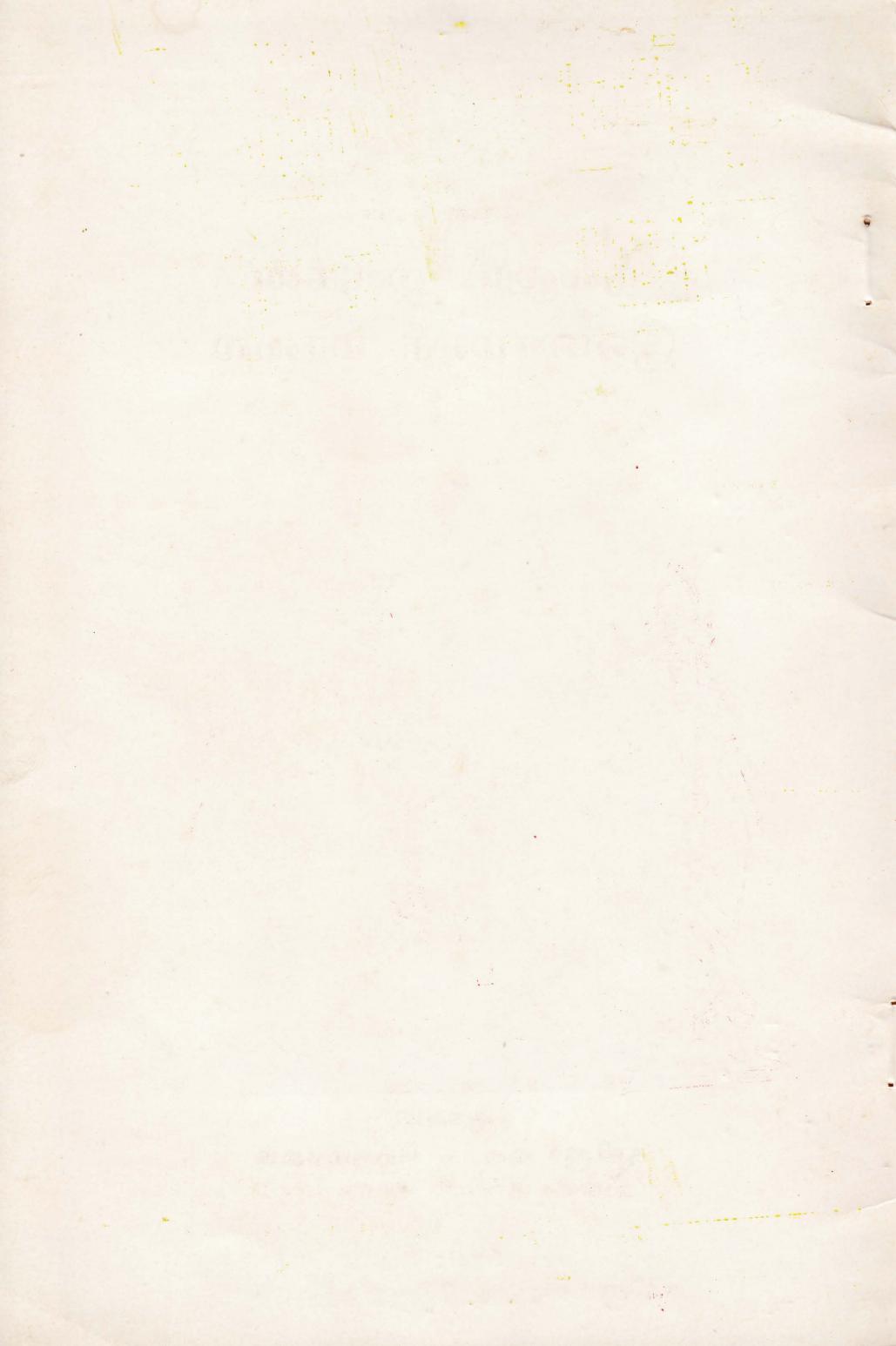

நஸ்வார்யங்கள்

ஏதான் மனிமானம்

ஆக்கம்:
கவிஞர் வெ. க. சிற்றம்பணம்

குருக்கன்

முருகன் துணை

நல்லூர் முருகன்
இணைமணி மாலை

ஆக்கம்:

கணிஞர் வை. க. சிற்றம்பலம்
(இணைவில் ஆசிரியர், அளவை வாசர்)

புதிய தமிழ்

வாய்மை வாய்மை

முதற்பதிப்பு — 1994
கலை நாட்டு நாட்டு
கலை நாட்டு நாட்டு

முதற்பதிப்பு : ஆக்கியோனுக்கு

விலை : ரூபா 25/-

அச்சுப்பதிப்பு : நீரஜா, சண்னாகம்
(கலை நாட்டு நாட்டு நாட்டு நாட்டு)

முன் நுரை

சிவனெந்திப்புலவர் வை. க. சிற்றம்பலம் அவர்கள் பழுத்த தமிழ்ப் புலமை படைத்தவர். பழந்தமிழ்நூற் பயிற்சியும் பத்திமையும் உடையவர் பண்பாளர். இனுவைச் சிவகாமியம்மைதீ திரு இரட்டைமணி மாலையும், வேறு சில பக்திப்பிரபந்தங்களும் பாடியவர். இக்கவிஞர் பெருமான் இப்போது “நல்லூர் முருகன் இணைமணிமாலை” பாடியுள்ளார். இணைமணி மாலை என்ற இப்பனுவல் வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறை இரண்டும் இணைந்துவரப் புணையப்பட்டது. அந்தாதித்தொகையாக அமைந்துள்ளது. இவ்விருவடிவங்களுக்கும் யாப்புப் பற்றிய கட்டுப்பாடுகள் அதிகம். எனவே ஒரு கவிஞருள் தன் கருத்தை இவ்வடிவங்களுக்குள் அடக்கிப்பாடுவதில் சிரமப்படுவான்.

திரு. வை. க. சிக்கு அத்தகைய கஷ்டங்கள் இல்லை. நல்லூர் முருகன்மீது அவர் கொண்ட ஆரா அன்பு அவர் கவிதைக்கு ஊற்ற மாக விளங்குகின்றது. திருமுருகாற்றுப்படை, திருவாசகம், அபிராமி யந்தாதி முதலிய அருநூல்களில் அவருக்கிருக்கும் ஆட்சி இதற்குக் கைகொடுக்கிறது. சொற்பஞ்சம் இல்லை, வழக்கள் இல்லை சுவை தரும்நூல்

முருக பக்தர்கள் கொண்டாடக்கூடிய பல செய்திகள் இதி/ பொதிந்துள்ளன. “இந்தப்பூமி சிவனும்யக் கொள்கின்றவாறு என்ற திருமாலும் நான் முகனும் இங்கு வந்து பிறக்க ஆசைப்படுகின்றன. என்பார் மாணிக்கவாசகர். நம்கவிஞரோ

“வந்தருள்வானென்றெண்ணி வானேநாரு நல்லூரிற்
சொந்தந் கொண்டென்றுஞ் சமூல்கின்றார்.”
என்கின்றார்.

இருநிலமாய்த் தீயாகி நீருமாகி
இயமான னாயெறியுங் காற்றுமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி
ஆகாய மாயட்ட மூர்த்தியாகி
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்
பிறவுருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி.....
நெருநலையா யின்றாகி நாளையாகி.....
எம்பெருமான் நிற்பதைப் பாடுவார் அப்பர்.

திரு. வெ. க. சி. அவர்கள் நல்லூர் முருகன் எங்கும் நிறைந்த பொருளாகி நிற்கும் இயல்பை,

“பார்விசம் பண்டங்கள் பல்லுயிர் மாலயன் பாநுமதி பேர்புகழ் நல்ல முனிவர் அமரர் புறந்திரிவோர் ஆர்களி வேலையு மக்கினி காற்று மனைத்தினுமே ஓர்திருப் பேருருக் கொண்டநல் ஓர்வேள்.....”

என்று கொண்டாடுவார். எல்லாங் கடந்த பரம்பொருளாக நிற்பதும் உருவம், அருவம், அருவுருவம், எனமுன்று நிலைகளில் நின்று அவரவர் பக்குவத்திற்கேற்ப அருள்புரிவதும் இறைவனே, அவ்விறை வனைப் பழந்தமிழர் குறிஞ்சிக்கிழவன் என்றனர். நாம் அவனை நல்லூரிற் கோயில்கொண்டு அருள் பாலிப்பவனாகக் காண்கின்றோம்.

‘நான் தொடுத்த இணைமணிமாலை நிறைந்த இப்பெருமான் நம்மை ஈடேற்ற - தனசேவடியின்கீழ் இருந்த வல்லவன்’ என்ற கருத்தைச்சொல்லி அற்புதமான ஒருபாட்டுடன் தம் நூலை முடிக்கின்றார். அப்பாடல்

‘ஒன்றாய்ப் புகுந்தும் உருவருவாகி உலகமெல்லாம் நின்றானு மென்றன் இணைமணி மாலை நிறைந்தவனும் குன்றார் குறிஞ்சிக் குமரேச னுநல்லைக்கோயிலின் கண் சென்றானுஞ் சேவடி சேர்ப்பானுஞ் செவலேள் திருமருகே’ என்பதாம்.

சோ. பத்மநாதன்; B. A.

ஆங்கிலத்துறை விரிவுரையாளர்,
பலாவி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை

அணிந்துரை

யாழ்ப்பாணத்துப் பாவலர் பலரும் நல்லூரானைப் பாடியுள்ளனர். கவிஞர் திரு. வெ. க. சிற்றம்பலம் அவர்களும் நாறு பாக்கள் கொண்டு நல்லூரானைப் போற்றுகின்றார். முத்தும் பவழமும் பொருந்தப் பெற்ற இணைமணி மாலை போல வெண்பாவினாலும் சட்டளைக் கவித்துறையாலும் நல்லூரானுக்கு இணைமணிப் பாமாலை புனைந் துள்ளார். குருவனங்கமாக இரு பாடல்களும், அவையடக்கமாக ஒரு பாடலும் பாடி நாலினை ஆசிரியர் தொடக்குகின்றார்.

நல்லூர் என்னும் திருத்தலத்தின் தன்மைபற்றி முதலாவது பாடலிலே கவிஞர் கூறுகின்றார்.

“திருமுருகன் பாதமலர்த் தேன்பொழிய நல்லூர்
பெருமறைகள் பேசும் பிரானார் — திருமுறைகள்
ஆர்க்கின்ற நல்லூர் அரும்பிறவி வேற்றுத்து
ஏர்க்கின்ற நல்லூர் இனிது.

நல்லூர்த் தலத்தை நினைந்து மனத்திலே எழும் பக்தியுணர்வு புலப்படும்படியாக இப்பாட்டு அமைகின்றது. நல்லூர் மிக இனிய நல்ல ஊர் ஆகின்றது. ஏன் என்று கவிஞர் தக்க மறுமொழி கூறுகின்றார். சுந்தரமூர்த்திச்சுவாமிகள் மணநாளன்று இறைவனாலே ஆட்காளளப்பட்ட வெண்ணெழுரும். திருநூனசம்பந்தர் திருமணத் துக்காகச் சார்ந்த ஊரும், செல்லப்பாச் சுவாமிகள், யோகர் சுவாமி கள், ஆகியோருடைய கால்பதித்த கந்தன் வீற்றிறுக்கும் ஊரும் நல்லூர் என்று பெயர் பெற்றதென்று கூறும் பாங்கு சுவையடைய தாயுள்ளது.

“இனிதா மணநாளி லாளூர னாடப்பட்ட வெண்ணெழுரும்
தனிஞரங்க கள்றன்பர் தாழும் பெருமணங்கு சார்ந்தலூரும்
கனிவான செல்லப்பர் யோகர்தங் காலதோய்ந்த கந்தனாரும்
நனிதா யிறையாடு நல்லூர் தானென்பர் நாடியேத்தே”

கட்டளைக் கவித்துறையாலான இப்பாடலில் நல்லூரின் சிறப்பு திருவெண்ணெய் நல்லூர், ‘நல்லூர்ப்பெருமணம்’ எனச் சம்பந்தப் பெருமானுடைய பாடல்பெற்ற திருநல்லூர் ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இறைவனிடம் வேண்டுதல் செய்கின்ற கவிஞர், இன்று மக்கள் படும் துயரையும் என்னி, எல்லோருக்குமாக அவனை வேண்டுகின்றார். தாய் எவ்வாறு சேயை நினைந்து வந்து பாலாட்டி அன்பு செய்வாளோ, அதுபோல முருகப் பெருமானும் இந்தத்துயர் மனிந்த வேள்ளிலே வந்து மக்களைக் காத்திடவேண்டும் என்ற விருப்புடனே “இந்தத் துயரை நீ எப்பொழுது தீர்க்கப் போகிறாய்?” என்று வினாவுகிறார்.

நாயகமே நல்லூரா நம்பினோர் நற்றுணைவா

தாயெனவே வந்துதவந் தற்பரனே — சேயேநாம்

இன்று படுந்துயர மென்றுமே பட்டதில்லை

என்றுதான் தீர்ப்பாய் இது.

என்று நம்பினோரை முருகன் என்றுமே கைவிடான் என்ற நம்பிக்கையையும் கவிஞர் இப்பாடல் மூலம் புலப்படுத்துகிறார். எங்கள் துயரம் போக்க உழைக்கும் மைந்தரையும், அவர் காக்கவென்று முனையும் தமிழர் பண்பாட்டு மரபும் தழைக்க வரம் தரவேண்டுமென்று “சுற்றிவைகும் மைந்தரும் நல்ல மரபும் தழைக்க வரம் தந்தருள்வாய் நல்லூர்த் தலம்” என்று முருகப்பெருமானை இரக்கின்றார்.

தமிழனர்வும், மெய்யன்பும், நயம்பெறப் பாடும் நலமும் உடைய வராக இக்கவிஞர் திகழ்கிறார் என்பதற்கு இந் நல்லூர் முருகன் இணைமனி மாலைப் பாடல்கள் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

மேலும், இக்கவிஞர் ஏற்கெனவே பெருந்தொகையான பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். திருப்பள்ளியெழுச்சி, நான்மனிமாலை, மும்மணிமாலை, கலம்பகம், ஊஞ்சல், ஒருபா ஒருபது ஆகிய பிரபந்தங்களை பல்வேறு தலங்களிலே வீற்றிருக்கும் தெய்வங்கள்மீது பாடியுள்ளார். எண்பது வயதிலும் பாப்புனைந்து வெளியிடவேண்டுமென்ற ஆவலுடையவராகத் திரு. வை. க. சிற்றம்பலம் திகழ்கிறார். இந்த வரிசையிலே இப்பொழுது வெளிவரும் நல்லூர் முருகன் இணைமனி மாலை கவிஞருடைய கவி ஆற்றலை மேலும் வெளிப் படுத்தி நிற்கின்றது. இதற்காகக் கவிஞர் பாராட்டப்படவேண்டியவர். இந்நாலுக்கு அணிந்துரைள்ளுதுவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

நெடுங்கிழமை பூத்துப்பாலை

புத்துப்பாலை வித்தி

நெடுங்கிழமை பூத்துப்பாலை வித்தி

பாமலர்

கும்ப மாவளைப் பிள்ளையார் பேரினில் நம்பி நான்மனி மாலை புனைந்தவன் எம்பி ராண்முரு கப்பெரு மானுக்கும் உம்பர் போற்றினை மாலை யியற்றினான்.

சிவத்தின் நற்றமிழ் செய்யதூர்க் காடுரி தவத்தி வேழு வருடந் திருமுறை உவத்தி ருந்து புராணமு மோதினான் எவர்க்கு நல்ல வினியன்சிற் ரம்பலம்.

வாழ்க் நல்லடி யார்களின் கூட்டமே வாழ்க் வென்றும் வனர்க் கமாதானம் வாழ்க் கிற்றம் பலப்புல வளென்றும் வாழ்க் வென்றும் முருகன் கழலுமே.

ப. இலங்கநாயகம், B.A.

முன்னாள் ஆசிரியர் யாழ்/வைத்திஸ்வர வித்தியாசாலை

நான்முதற் பாயிரம்

நேரிசையாசிரிபப்பா

செந்தமி மீழுத்தின் சிரமென விளங்கும்
 அந்தமில் புகழ்சே ரிந்தயாழ்ப் பாணத்தில்
 தமிழர சோச்சிய சங்கிலி வாழ்ந்த
 அரியநல் ஹாரி ணழகுசொற் கடங்குமோ
 மாடவீ திகஞங் கூடகோ புரங்கஞம்
 அந்தண ரிருக்கையு மருங்கலை விநோதர்
 தங்களி னிருக்கையுஞ் சங்கமன் டபங்கஞம்
 சூழ்ந்திட விளங்குஞ் சுடர்நெடுஞ் கதிர்வேல்
 வான்தொடு கோபுரக் கோயிலில் விளங்குமே.
 கந்தமுரு கேசனக் கதிர்வே வேந்திச்
 சந்ததம் வள்ளிதைய் வானையோ டமர்ந்து
 அடியார்க் கென்றும் அருஞந் திறத்தினால்
 குடிதனை வளர்த்தனர் கும்பிட் டோரெலாம்
 அடியே னொருபக லாலை மடைந்து
 கடிசேர் கருமெமான் றியற்றிட வேண்டலும்
 முடியா ததுவென முன்வந் தொருமட
 மங்கைதல் லாள்வாய் மறையென மொழிந்தனன்
 தமியே னவ்வுரை தகுந்தவற் புதமென
 முருகனைப் பாமல ராற்புனைந் தேத்துவான்
 பண்டித மணியிடஞ் சென்றிவை பகர்தலும் (27-6-84)
 நன்றுநன் றிலீதென நயந்துபா ராட்டி
 “திருமுருகன் பாதமலர் தேன்னன் றெடுத்து
 குருபரன் முருகனைக் கும்பிட்டுப் பாடென,
 பாட்டியல் நூல்களிற் காட்டிய படியே
 அந்தனர் பாவும் வணிகர்பாத் துறையுமாய்
 இந்தநூ விணைமணி மாலை யியற்றி
 கனிந்த மனத்துக் கல்விமான் களிடம்
 அணிந்துரை பிரார்த்தனை ஆய்வுரை பெற்றேன்
 அன்னவர் தங்களை அரியநூ லாக்கிய
 நீரஜா நேயரை வாரமாய் வாழ்த்தி
 இந்தநன் மாலையை எழில்னல் ஹார்க்
 கந்தற்குச் சாத்தினேன் கதிபெற் றுய்யவே.

ஆசிரியர் ஸவ. க. சிற்றங்கலங்

வ
கணபதி துணை

நல்லூர் முருகன் இணைமணி மாலை

காப்பு

திருத்திகழு நல்லூரைத் தேர்ந்து முருகன்
 அருத்தியுடன் சேர்ந்தா எவன்மேல்—கருத்தாய்
 இணைமணியா னாறுபா ஏற்புடைத்தாய்ப் பாடக்
 கணபதியே தந்தருள்வாய் காப்பு.

குருவணக்கம்

கட்டளைக் கலித்துறை

கலாநிதி யாகுங் கணபதிப் பிள்ளையுங் கற்றுயர்ந்து
 நிலாவிய வித்துவான் சுப்பைய பிள்ளையு நித்தநித்தம்
 குலாவிய செந்தமிழ் நூல்பல தந்திக் குவலயத்தில்
 நிலாவிட வைத்தனர் நெஞ்சம் அவரை நிதந்தொழுமே. 1

நேரிசை வெண்பா

மட்டுவிலூர் தந்த மகான்கணப திப்பிள்ளை
 இட்டமுட ணென்னை எதிர்நோக்கி—முட்டத்
 திருமுருகன் பாதமலர்த் தேனென்று நல்லூர்
 ஒருமுருகைப் பாடென்றார் ஓர்ந்து. 2

அவையடக்கம்

கந்தன் புகமெங்கே கற்றோர்முன் னானெங்கே
 எந்தை யிணைமணிநூ லீதெங்கே—செந்தமிழின்
 ஆசையாற் பாடினேன் அன்பீர் அருணல்லூர்
 ஒசையாற் கொள்வீ ருவந்து.

நூல்

திருமுருகன் பாதமலர்த் தேன்பொழியு நல்லூர்
 பெருமறைகள் பேசும் பிரானூர்—திருமுறைகள்
 ஆர்க்கின்ற நல்லூர் அரும்பிறவி வேரறுத்து
 சர்க்கின்ற நல்லூர் இனிது. 1

கட்டளைக் கவித்துறை

இனிதா மனநாளி லாநூர் னாட்பட்ட வெண்ணெழுரும்
தனினானக் கள்றனபர் தாழும் பெருமணஞ் சார்ந்தலுரும்
கனிவான செல்லப்பர் யோகர்தங் கால்தோய்ந்த கந்தனாரும்
நனிதா யிறையாடு நல்லவூர் தானென்பர் நாடியேத்தே. 2

நெரிசை வெண்பா

ஏத்துவே னுன்பாத மெண்ணுவே னுன்கீர்த்தி
சாத்துவேன் பாமாலை சன்முகா—குத்துப்
பலபுரிய நல்லஹரா பாதமலர்த் தேனை
நிலவுலகந் துய்க்கவருள் நீ. 3

நீயே யிருக்குநல் ஹரினிற் கோயிலை நீதிமனன்
தாயே யெனக்கட்டு வித்தும் புதுக்கியுந் தான்பணிந்தான்
சேயே முருகா விவகரு வேசெந் தமிழ்சொன்னவா
வாயேன் மனத்தினு நாவினும் வாழ்விலும் வந்தருளே. 4

வந்தருநும் வேல்வேல் வதிந்துலவு ஞானவேல்
கந்தன் கரத்திருந்து காக்கும்வேல்— சிந்தை
மறவாதென் னுள்ளம் மருவும்வே லவ்வேல்
உறவாடு நல்லூ குவந்து. 5

உறவாடு நல்லூரி இண்டே பரமுத்தி யென்றுலகோர்
மறவாது வந்துனை மன்னிப் பதந்தொழு மன்னுகின்றார்
அறவாவுன் பாத மடியே னகத்தி லமர்ந்தருளிப்
பிறவா வரமும் தரவேன்டும் நல்லைப் பெருஞ்சுடரே. 6

ஞானப் பெருஞ்சுடரே ஞானிகளுக் கோர்விருந்தே
கானத் தவர்க்கருநெங் கற்பகமே—தேனையை
செந்தமிழின் செல்லவே சேர்நல்லூர்க் கோமானே
கந்தனே வந்தென்னைக் கார். 7

கார்த்திகை மாதர் கரத்தில் வளர்ந்தனை கல்லெனவே
ஆர்த்துச் சதங்கைகள் கிணகிணி பாட அடியெடுப்பாய்
பார்த்துள் பதந்தொழும் பாடலைக் கேட்டருள் பாடுகின்றேன்
சேர்த்துநல் ஹருமென் சிந்தையு மொன்றாய்த் திரிபவனே 8

ஒன்றாய்த் திரிபவனே ஓராறு மாழுகனே
குன்றேறு நல்லூர்க் குமரோனே—அன்றவைக்கே
புத்தமிர்தாஞ் சுட்டபழும் போட்டுவந்தாய் என்கவியாம்
முத்தமிர்தங் கேட்டருள்வாய் முன். 9

முந்தி யகத்தியன் முத்தமிழ் கற்றிட முன்மொழிந்தாய்
பிந்திநல் ஹரிந் பெரும்பெயர் நாவலர்க் கும்புகன்றாய்
புந்தி மகிழ்ந்தவர் போற்றுநற் சைவம் புந்தருள்நீ
நந்தியுன் பாதம் அடைந்தேற்கு மென்செய்வாய் நாயகமே. 10

நாயகமே நல்லூரா நம்பினோர் நற்றுணைவா
தாயெனவே வந்துதவந் தற்பரனே—சேயேநாம்
இன்று படுந்துயர் மென்றுமே பட்டதில்லை
என்றுதான் தீர்ப்பாய் இது. 11

இதுவோ நவில்வதென் எங்கணல் ஹரா னிமையவர்க்கே
அதுபோது செய்த தறிகிலி ரோவச்ச மேபுரிந்த
சதிசே ரசர்படச் சங்கரித் தானது தான்மறந்தீர்
கதியே யெமக்கருள் வான்மற வான்வந்து கைதருமே. 12

கைதருவாய் நல்லூரிற் கந்தாவுன் பாதத்தேன்
கைதருமென் ரேத்துங் கருத்தினால்—கைதரவே
கற்றறிந்தார் போற்றுங் கவிநா றிணைமணிகள்
முற்றாகச் சூட்டுவேன் முன். 13

முன்னா ளசர்பட வேலா வெறிந்த முருகனவுன்
எந்நாளுந் தியர்செய் துன்பந் துடைப்ப னிதுசரதம்
மன்னாக நல்லூ ரிருந்தனள் எங்கள் மறவனவுன்
இன்னே யவன்கழல் ஏத்தித் தொழுது இயம்புமினே. 14

இயம்பத் தமிழுணர்வு மேத்தமெய் யன்பும்
நயம்பெறப் பாடும் நலமும்—வியந்தறிஞர்
போற்றிடவும் வைத்தாய் புகழ்வேலாய் நல்லூரரை
ஆற்றிடவும் வைப்பா யருள். 15

அருளுங் குக்தாச ரன்புக் கவிதைக் ககங்குழைந்தாய்
இருளில் புலரியில் ஏத்து முருகேச ரேத்திடாதே
பொருளில் வழக்கால் கொழும்புப் புகைரதம் புக்கமர
தெருஞுநல் ஹர்முரு காபிர சாதங்கள் சேர்த்தனன்யே. 16

சேர்ந்தாரு நல்லூரிற் சேயோனைப் பத்தியுடன்
ஆர்ந்தாரும் பாடி யமர்ந்தாரும்—ஹர்ந்தோர்ந்து
கண்ணமில் நெஞ்சத்திற் கந்தன் கழல்கண்டு
உள்ளண்பில் தோய்ந்தா ருணர்ந்து. 17

உணர்வள் ஓவர்க்கு முனைர்வரி யாதவன் ஒப்பரியான்
புணருநற் றேவரும் பூத கணங்களும் போற்றிடவே
துணருறு மாலையுந் தூநீறும் வேலூம் துலங்கநல்லூர்
வணர்குரல் மெங்றலை வள்ள லுணைத்தினம் வாழ்த்துவனே.

வாழ்த்தினே னுண்பாதம் வைவேற் பெருமானே
தாழ்த்தினேன் சென்னி தமிழ்பாடி — சூழ்த்த
கடம்பணியு மார்பனே கந்தனே நல்லூர் 19
இடம்பணிய வந்தே ஸிரங்கு.

இரங்குதல் செய்யா தினியா கிலுமென் னினியநேஞ்சே
பரங்களும் பாசப் பழக்கங்கள் யாவும் பயந்தொதுங்க
அரம்பயில் வேலூ மபய காரமுங்கொண் டாறுமுகன்
வரந்தர நல்லூர் வளம்பதி நின்றனன் வாழ்த்துதியே: 20

துதிப்பார்க்குந் துவவா தவர்க்குந் துணையாய்
மதிப்பார்க்குஞ் சிந்தை மகிழ் — கதித்தோங்குஞ்
செல்வங்க ஸீயுஞ் சிவன்மகனே நல்லூரா
அல்லவெலாந் தீர வருள். 21

அருணால் பலவுந் துதித்திடு நல்லையி லாறுமுகன்
பொருணாற் குரைதெரித் தேயருள் சன்மனாம் புண்ணியவான்
இருஞர் மனத்தினாக் கென்றுமெட் டாத வெழில்வடிவோன்
மருஞர் மனத்தையு மாற்றித் தரும்பத மாமலரே: 22

மாமலர்ப் பாதத்தேன் மாந்திடும் வண்டேயென்
பாமலர்த் தேனைப் பயின்றேத்தி — காமர்
தமிழ்வளரு நல்லூரில் தண்கடம்பன் கேட்க
அமிழ்தெனவே பாடாய் அது. 23

துதிசெய் சிவனோக்கில் தெய்வக் களலாய்த் திகழ்ந்து நின்றாய்
புதிதாஞ் சரவணப் பூந்தொட்டி லேறினை பூதலத்தோர்
இதுதா னெனும்படி யாறு முகம்பன் னிருகரமாய்க்
கதியாகி நல்லூர்க் கலைக்கோயில் மேவினை காப்பதற்கே. 24

காப்பவனே நல்லூரிற் கந்தப் பெருமானே
பூப்பவனே னானப் புரிநாலாய் — நாப்புலவோர்
சங்கத் திருந்தவனே சண்முகனே சார்ந்துதொழும்
எங்கட் கருஞ்சல்தா னென்று. 25

என்று நினைக்கு மடியவர்போலநல் ஊரடைந்தே
குன்றக் குறிஞ்சிக் குமரா குகாவெனக் கூவிநின்றேன்
கன்று கதறக் கரையா திருக்குஞ் கற்றவையுண்டோ
நன்றுநின் னாரரு னன்றியொன் றல்லையென் னாயகமே. 26

நாயகனே நல்லூரில் நாயகனே நான்மகைறயின்
நாயகனே யுன்பாத நம்பினேன் — நாயகமாய்
முத்திக்கும் வித்தானாய் மூலப் பொருளேயென்
பத்திக்குஞ் சொத்தானாய் பார். 27

பார்பத மண்டம் பகிரண்ட மெங்கும் பரந்தவனை
ஊர்மயி லாகவென் னுள்ளத் திருக்கு முமைக்கனை
சூர்மருங் கீர்த்த சுடர்வடி வேலுடைச் சுந்தரனை
கார்பயில் கோபுர நல்லையிற் கந்தனைக் கண்டுமிலுமே. 28

கந்தனைக் கண்டுப்போம் கார்மயில்சேர் நல்லூரைச்
சிந்தனையில் வைத்துச் சிரம்பணிவோம் — சுந்தரதமும்
சாடிதனில் நாளாறிற் சண்முகா வென்றிரந்து
கிட்டுவோம் வேண்டுவன் கேட்டு. 29

வேண்டுவ கேளொன வள்ளம் விரைந்து விளம்பியதால்
மீண்டும் பிறவா வரம்தை வேண்டுதல் மேன்மையெனத்
தூண்டு மனத்தின னாகிநல் லூரிற் சுடர்க்கொழுந்தை
வேண்டின னவ்வரம் வேலோனென் செய்வன் விளம்புநெஞ்சே.

விளம்புவதென் னெஞ்சமே வேல்கையி லெந்தி
யுளம்புகா நின்றா னெருவன் — அளந்தே
தருவான் வினைக்கேற்பத் தாள்தொழுதால் நல்லூர்ப்
பெருவாயில் நிற்பான் பெரிது. 31

பெரிதாந் திருமரு காற்றுப் படையைப் பிறர்நலத்தால்
அரிதா யியற்றிய வன்புநக் கீர்க் கருள்கரந்தான்
விரிதாம் பெருமுத்தி வேண்டிடி னையன் விறல்வடிவேல்
ஹரிதா யுதித்திடு நல்லூரில் தோன்றி யுதவுமின்னே. 32

மின்னுதவும் பொன்னுதவு மேனி யொளியுதவுந்
துன்னுங் கதிர்க்கடவில் தோன்றியே — மன்னியன்பு
சார்ந்தா பிருளகற்றுஞ் சண்முகனை நல்லூரில்
சேர்ந்தார் திருமலர்த்தாள் தேன். 33

தேர்வாய் மனனே தெளிவாய் சிவன்மகன் செங்கரத்தில்
ஈர்வா யயிலா விடகுழந் தானசு ரர்க்கிறைவன்
ஹர்வா யுலகுண்ட மாயோன் மருக னொருவனென்றே
கூர்வா யவனருள் கூடுநல் ஹரிந் குடியிருந்தே.

34

நல்லூர்க் குடியிருக்கு நற்கடம்பா ஏன்பாதம்
பல ஹரப் புலவோரும் பாடினார் — கல்லாதே
தக்கவன்போ லாசையால் தானேநாள் பாடினேன்
ஒக்கலுடன் கேட்பா யொருங்கு.

35

இருங்கே யொருமுக முள்ளொளி காலவொன் றேயருள
மருங்கே யொருமுக மாமகங் காக்கமற் றைமுகமே
விருந்தே யயரவும் வேறொன்று தெவ்வட வேடனங்கை
யிருந்தே களிக்கவொன் றாறுநல் ஹரி விருந்தருண்மே.

36

ஆறுமுக னல்ஹா ரமர்ந்தா னதைமறந்து
தெறுமுக மின்றித் திரிந்தெமக்கே — பேறுதர
பொற்பதமாந் தேனும் புகலுநல் வாழ்வுதர
நிற்பனங்கை யாறிரண்டு நீட்டி 7,

37

நீஷ்டகை விள்ளைகங் காத்திட வொன்றே நிகரிடையா
பூண்டங் குசமொன்று பொற்குறங் கொன்று பரிசையொன்று
துண்டுநல் வேலுரந் தார்வளை மாமணி யைந்திரண்டே
வேண்டிவான் பெய்திட விண்மானைத் தார்குட்டும் வேண்ஹாரே.

நல்லூர் முருகனே நற்கடப்ப மார்பனே
பலஹரும் போற்றும்பால் வாயனே—வில்லூரும்
வேலா மயிலேற்றாய் வேதப் பொருளுரைத்த
சிலா நமக்குமதைச் செப்பு.

38

செப்புவதென் னல்ஹார்ச் சேயோன் திருவடிச் செவ்விதனை
யிப்புவி யெங்கணு மேத்தா மறுசம யத்தவரும்
ஒப்புட னெந்தா யுனக்கே யடைக்கல மென்றிரக்கிள்
அப்பொழு தேயவன் அன்னவர்த் தேற்றி அருளுவனே.

40

அருளும் பொருளு மறியாத வென்னைத்
தெருஞுநல் ஹர்பாடச் சேர்த்தே—யிருளகற்றி
சொல்லளமு தல்ல சுகவளமும் பாட்டிசைக்கும்
நல்வளமுந் தந்தாண்டாய் நன்று.

41

நாடுங் கலாநிதி நற்றவப் பண்டித நன்மணியே
பாடில் முருகனைப் பாடென வோரடி பாடியும்த்தார்
வாடும் பயிர்க்கொரு வானமிர் தம்மீன் வாழ்வெப்ரேன்
கூடும் படியருட் கணணருள்வாய் நல்லைக் கொற்றவனே. 42

கொற்றமுடன் மேம்பாடு கூறுந் தவஞானம்
அற்றமிலாச் செல்வ மறிவுடனே — மற்றும்
இருமைக்கும் வேங்குவன வெய்துவிக்கு'நல்லூர்த்
திருமுருகன் பாதமலர்த் தேன். 43

தென்னவன் கோபந் திருவாத ஓரங்கள் சேர்ந்ததனால்
முன்னவன் வந்திக்கு மன்கமந் தானவர் முத்திபெற்றார்
அன்னவன் சேய்நீ அடியேம் படுந்துய ரத்தனையும்
இன்னமுங் கேளா திருப்பதென எல்லா ரிளவரசே. 44

இளைஞர் விருத்தனா யெய்திடினுங் கந்தன
களைகணாய் நின்றருள்வன் காண்பீர் — இளைவளர்
ஏத்தி வரம்வேண்டின் ஏகிநல் ஓரடைமின்
பார்த்திருப்ப ஞங்கள் பணிக்கு. 45

பணிவார் சிரசினிற் பாதங்கள் குட்டும் பரிவுடனே
பினியாவு மோட்டும் பிறப்பு மறுக்கும் பிரசமலர்
அனிவார் குழலா ரரியநல் வாசையு மன்றறுக்கும்
தணியாப் புகழையுந் தந்திடு வானல்லைச் சங்முகனே. 46

சங்முகங் கொண்டாய் சடாட்சரத் துண்ணிற்பாய்
எண்ணுவா குள்ளத் திடங்கொள்வாய் — தண்ணறுந்தேன்
மாங்கனிக்காய் வையம் வலம் வந்தாய் வான்மயின்மேல்
நாங்களிக்க வாநல்லூர் நாடு. 47

நாடியுங் காணேன் நயந்துன் திருவடி நான்குமுதும்
பாடியுங் காணேன் பலமலர் குட்டவிப் பார்முழுதுந்
தேடியுங் காணேன் திருமுக மாறுடைச் செஞ்கட்டரே
வாடியுங் கண்டிலன் வந்தனன் நல்லையில் வந்தருளே. 48

வந்தருள்வா வென்றெண்ணி வானோரு நல்லூரிற்
சொந்தங்கொன் டெள்ளுஞ் சுழல்கின்றார் — எந்தையே
வள்ளிக் கொடிக்கன்று வாழ்வளித்த நீயென்னை
எள்ளிவிடல் நன்றோ வியம்பு. 49

இயம்பியென் னெண்ணியென் னேதும் பயனிலை யென்றெளியேன்
நயந்தவர் தம்மையு நல்லவ ரேபென்று நம்பிவிட்டேன்
கயந்தனிற் புக்க கஜமென நின்றே கருத்தழிந்தேன்
பயன்தரு நல்லைப் பதியமர்ந் தாயெனைப் பார்த்தருளே. 50

பார்த்தருள்வாய் கண்ணால் பரிவுடனே நான்பாடக்
காத்தருளிக் கேட்பாய் கடம்பனே — கோத்திரங்கள்
எங்கே யுறைந்திட்டன மிந்தநல் ஊரடைய
தங்காது வந்துவரந் தா. 51

தாளினை யேதந்து தண்ணடி யார்க்கருள் சண்முகநீ
வாளினை யேந்திய வல்லச ரேசனை வாகைகொண்டாய்
நாளினைக் குஞ்சிரி வள்ளிதம் மோடு நயந்துவப்பாய்
வேளினை விஞ்சிடும் வேளேயிம் மாலை விருந்துனக்கே. 52

கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யென் நான்றோர்கள்
நாடிப் புகன்ற நயவரையால் — பாடித்
திருமுருகா வுன்பாதம் தேனுகர்வா நல்லூர்
ஒருமுகமாய் வந்தே னுவந்து. 53

வந்தா எனையென்று வைகலு நல்லையில் வாழ்த்திநின்றேன்
கந்தா கருணைக் கடலேயுன் செம்பொற் கழல்பணிந்தேன்
மெந்தா வுமையின் மகனே யடியேன் மனங்களிக்க
சந்தா ரினைமணி மாலையைக் கேட்டுள் சண்முகனே. 54

சண்முகனே வேளே சரவணனே யான்பணியும்
புண்ணியனே என்னைப் புரப்பவனே — கண்ணாய்ப்
படிவிளங்கு நல்லூரா பண்பின் சிறாரைக்
குடிவிளங்கத் தந்தருள்வாய் கொண்டு. 55

கொண்டாடுந் தெய்வக் குறிஞ்சிக் குமராவுன் கோலத்தையே
கண்டாலுங் கனகள் களிக்கும் மனமுங் கசிந்துருகும்
பண்டேவெஞ் குரைப் பதைக்கக் கிழித்த பருவடிவேல்
கொண்டேநல் ஓரினிற் கோயில்கொண்டாயெங் குறையகற்றே.

குறையெமத் குண்டோ குழந்தைவே ஸையன்
இறையென் நல்லூர் ரிருந்தான் — அறைகழலைச்
சட்டியுடன் பிற்றினால் சாறுதரும் நல்லகப்போல்
முட்டியுடன் சேர்ப்பாந் முந்து. 57

முந்தினார் நல்லூர் முருகற் கொருதலம் வேண்டுமென்று
சிந்தினார் கண்மழை சேயோன் திருவடி சென்னிவைத்தே
உந்தினார் தொண்டா லுதித்ததங் கோர்மடம் உண்ணினைந்தே
குந்தினார் மோனம் குதித்தனன் செல்வக் குமரனுமே. 58

குமரனாய் நல்லூரிற் கோயில்கொண் டானைச்
சமரனாய்ச் சூர்தடிந் தானைத் — தமர்போல
வேங்கையாய் நின்றானை வேடர் குலக்கொடியைப்
பூங்கையா வேற்றானைப் போற்று. 59

போற்றி யிருபதம் பொன்மலர் தூவிப் புகழ்ந்துநல்லூர்
ஆற்றுப் படைபுகழ் அஞ்சலி செய்மின் அருகிருந்தே
சாற்றிக் கசிந்து சரவனைத் தாயெனச் சஞ்சலந்தீர்த்
தாற்றி யருள்விருந் தோம்பியல் வேனு மகப்படுமே. 60

வேளை யகப்படுத்த வேண்டின் விரதமுடன்
தாளைப் பணிந்தென்றுந் தான்நினையின் — கேளெனவே
கொண்டா ரகம்புகுவான் கோலநல் லூரானைக்
கண்டார் கரிசொன்னார் காண். 61

கண்டாருங் கேட்டுக் கருத்தினில் வைத்தாருங் காட்சிதனில்
கொண்டாரு நல்லூர்க் குமராவுன் கோலங் குறித்ததல்லால்
தண்டார்வை வேலால் தகாரைத் தடிந்துதெதய் வானைவள்ளி
கொண்டாட வைத்தது மேனத ஞாட்கோள் குறித்திலரே. 62

குறித்தவேல் ஞானங் குலதேவ ராமுயிர்கள்
செறித்தவுன ராமலத்திற் சிக்கி — வெறுத்தே
இருவினையொப் பால்முழ்கி யெய்தினார் நல்லூர்த்
திருமுருகன் பாதமலர்த் தேன். 63

தேன்தோயு மாவை திருத்தோயுஞ் சந்திதி சேர்ந்தசெவவேள்
கான்தோயு மண்டூர் கதிர்காமங் கந்த வனமிருந்து
வான்தோயுங் கோபுரக் கோயில்விளங்கி வளருநல்லூர்
தான்தோய்ந் திருந்தான் தயங்காது காண்பீர் தனிநடமே. 64

நாடினேன் தோன்றினான் நல்லூரா வெண்றென்றே
பாடினேன் கேட்டான் பரிசாகக் — கோடி
மனமாரத் தந்தான் மலர்ப்பாதஞ் குடிக்
கணமாகப் போற்றினேன் கண்டு. 65

கண்டு தொழுதிடக் கணக்ஞம் நல்ல கழவினைகள்
கொண்டு தொழுதிடச் சென்னியுங் கையுங் கோலநல் ஹார்
விண்டு தொழுதிட வாயுநன் னாவும் விளங்கவைத் தாய்
பண்டு வருவினை பாறிட வேல்விடும் பண்ணவனே.

66

பண்ணவரு மன்னவரும் பராட்டு மாப்பானர்
விண்ணவரை மீட்ட விமலனுக்கே — உண்ணெகிழ்ந்து
நல் ஊர்ப் பெருங்கோயில் நாட்டினார் நல்வரங்கள்
எல் ஹாருந் தாம்பெறவே யின்று.

67

இன்றே யெனக்கருள் செய்திட வள்ளத் தினிதிருக்குங்
குன்றே குறிஞ்சிக் குமாநல் ஹாரிற் குடிகொண்டவா
நன்றே புரியினுந் தீகே புரியினு நாயகநீ
யென்றே யிருந்தன எங்குறை தீர்ப்பதெப் போதினியே.

68

இனியவநீ யெல்லோர்க்கு மீசநீ வாய்த்த
கனியவநீ கற்பகநீ கந்தா — தனிவடிவேல்
ஏந்காகரத் தோனுநீ யேந்கல்நீ யென்வாழ்வு
காந்திபெறச் செய்வாய் கனிந்து.

69

கற்பகந் தேனுசிந் தாமணி யென்னக் கவிபொழிய
சொற்பத மாலை சுவையுடன் சேர்ந்து தொடர்ந்துவர
நிற்பத நாடினன் நேடினன் நெஞ்சத் தவிசிருந்து
பொற்பத முந்தந் தருள்புரி வாய்நல்லைப் புண்ணியனே.

70

புண்ணியஞ் செய்யவும் பாவங்கள் தேயவும்
எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்தவும் — கண்ணுதலான்
பெற்ற முருகனடி பேணிடவும் பேறளிக்கு
நற்றவர்வாழ் நல்லாரை நாடு.

71

நாடென தென்றும் நல்லு ரெனதென்றும் நாணிருந்த
வீடென தென்றும் விரும்பு மனைமக்க ளென்னதென்றும்
மாடென நின்று மயங்கிவிட் டேன்மயில் வாகனனே
பிடென நின்றநின் பொற்பதந் தாநல்லைப் புண்ணியனே.

72

புண்ணியஞ் செய் நல்லடியார் போற்றுநல் ஹார்சென்று
அண்ணலே யப்பா வெனவழுது — கண்ணேர்
திருமுருகா வுண்பாதத் தேனுகர வந்தேன்
அரிமருகா தாரா யது.

73

துன்பந் துடைக்கக் கூகள்தீ ருளக்கதுடன் தூயநல்லூர்
முன்பி னமர்ந்து முருகா வெனக்கெதாம் மங்னடியார்
இன்பம் பயக்கு மினிய சிறார்களை யீன்ரெடுத்தார்
அன்பின் மழலைக் கொம்மக்க ஞக்கு மளித்தருளே.

74

அருளுடையா னன்புடையா னன்பருக்கே ஈயும்
பொருளுடையான் போக முடையான்—உருள்புந்தார்
நற்கடப்ப மாலையான் நல்லூரா என்றேத்தின்
பொற்பதங்கள் சூட்டும் புனைந்து,

75

புனைந்து முருகியும் பொன்மலர்ப் பாதங்கள் போற்றிநிதம்
நினைந்தும் பணிந்தும் நினைமுரு காவென நெக்குருகி
முனைந்துந் திருவிளை யாடல்கள் முன்னிநல் லூரடைந்தேள்
நனைந்துன் திருவடி நான்பெறத் தந்திடென் னாயகமே.

76

என்னா யகனுநீ எல்லோர்க்குஞ் சேயோன்நீ
மன்னாகி நின்ற மறையவனீ—என்னினிய
சண்முகநீ சற்குரநீ சார்ந்த வருணல் லூரப்
புண்ணியநீ தாராய் புகல்.

77

கற்றார்கள் போற்றுங் கணபதிப் பிள்ளையின் கான்மலரில்
முற்றாக முழகி முகிழ்ந்த திருமுகப் பாசுரத்தைப்
பற்றாகக் கொண்டு பரவி யினைமணி மாலைத்தனை
வற்றாது பாடினன் வாழ்ந்திட நல்லையில் வாழ்பவனே.

78

வாழ்த்துவதும் வாஜவர்கள் தாம்வாழ ஜீயவுன்தாள்
தாழ்த்துவதாஞ் சென்னி தமக்காக —சுழித்த
பிறவியற நல்லையுனைப் போற்றுவதுங் கண்டு
மறவிவரான் உன்னை மதித்து.

79

மறந்துந் தரும மறியா வகரர் மறமடங்கப்
பிறந்து மவர்படப் பீடழித் தேசரர் வாழவைத்தான்
இறந்தும் பிறவா வரம்பெற வன்னா னிருந்தருஞம்
சிறந்த மதிதவழ் சீர்கோ புரநல்லூர் சேர்ந்துயம்மினே.

80

மின்விளங்கு நல்லூரில் மேவுந் திருமுருகன்
பொன்விளங்கு மேங்ப் பொலிவுடனே — மன்னுதிருக்
கார்த்திகையி லாவணியிற் கந்தசட்டி வெள்ளிதனில்
பார்த்திருப்பன் சென்றிரந்து பார்.

81

பார்விசம் பண்டங்கள் பல்லுயிர் மாலயன் பாநுமதி
பேர்புகழ் நல்ல முனிவ ரசரர் புறந்திரிவோர்
ஆர்கலி வேலையு மக்கினி காற்று மனைத்தினுமே
ஒர்திருப் பேருருக் கொண்டநல் லூர்வேள் இனித்துணையே. 82

இனித்துணை நல்லு ரிறையெனத் தேர்ந்து
அனைத்துந் துறந்தருளி னாழ்ந்து — நினைத்தே
திருமுருகன் பாதமலர்த் தேனருள்வாய் என்ன
ஒருமுகமாய் வந்தருள்வன் ஓர்ந்து 83

ஓர்ந்த படைவீடு மாவை யுசனோடு கந்தவனம்
சேர்ந்தமண் ஓர்நுண சைப்பதி கொக்கூர் கதிரமலை
ஆர்ந்தநீர் வேலி யரிய பறாளை கொழும்பினுவை
சார்ந்தசந் நீதிப் பயனுந் தருநல்லைச் சண்முகனே: 84

முகமாரும் வேங்கையின் மொய்வீத் துறுகல்
நகமார் சிறுபுவியி னண்ணும் — அகன்மலர்க்கா
வெள்ளிமதி னல்லூர் விளங்குந் திருக்கோயில்
புள்ளிமயி லோனெம் புகல். 85

புகல்வதும் புந்தியி வெஞ்ஞான்று முன்றனைப் போற்றிநின்றே
அகல்கழற் பாதங்கள் அர்ச்சித்து நிற்கு மடியனைனை
பகல்தனை மேகம் மறைப்பதைப் போற்பெரும் பாசமெல்லாம்
இகல்தனைச் செய்வதற் கென்செய்வ னல்லூ ரிளாவரசே. 86

சேயோனை நல்லூரிற் செம்பொற் றிருக்கோயில்
மேயோனை மெய்யன்பின் மேவினால் — தூய
அரியவடி வேலேந்தி ஆறுமுகன் தோன்றி
உரியவெலாந் தந்தருள்வா னுற்று. 87

உற்றநோய் நோன்றி யுயிர்கட் கிரங்கி யுளமுருகி
அற்றவர் போற்றி யடைந்தார்க் குதவியு மாதரித்தும்
பெற்றவ ரூற்றவர் பேரரி ஞர்க்கும் பிரியமுடன்
கற்றன செய்திலன் என்செய்வ னல்லையிற் கற்பகமே. 88

கற்பகமே வேலேந்துங் கந்தப் பெருமானே
பொற்பதங்கள் பாடிப் புணகின்றேன் — கற்றிவைகும்
மைந்தரும் நல்ல மரபுந் தழைக்கவராம்
தந்தருள்வாய் நல்லூர்த் தலம். 89

நல்லூர்த் தலைநின்று நல்வேல் துணையுடன் நற்கவியாஞ்
சொல்லூர்ந்து மன்பாற் சுவைபடப் பாடியுஞ் சொன்னபடி
எல்லாரும் போற்று மிருபத்தைந் தாவணி யின்விழவில்
செல்லூர் நயம்பெறச் செய்ம்மின் விரதங்கள் சித்திக்குமே. 90

சிந்திப்பார் சிந்தனையில் சிற்றடியு டன்தோன்றி
முந்தி விளங்கு முருகையா — அந்தமில்சீர்
கார்த்திகே யாநல்லூர்க் கந்தா வுணைநோற்றுப்
பார்த்திருப்பேன் நீக்கடைக்கண் பார். 91

பாருடன் மேல்கீழ் பரந்துநின் றாடும் பரன்முருகன்
தேரிடை வள்ளிதெய் வானை மருங்கு திகழ்ந்திடவே
சீருடை நல்லூர்த் திருப்பதி சுற்றிச் சிறந்துவரும்
ஊருடன் வம்மி னுருகுமின் வந்திடு முந்துணைக்கே. 92

கேட்டும் படித்தும் கிளர்மனத் துன்னியும்
ஈட்டுந் தவங்க வியற்றியும் — வேட்டே
ஒருமுகமாய் நல்லூர் உறைந்தே பெறலாந்
திருமுருகன் பாதமலர்த் தேன். 93

தேன்சிந்து மாலைத் திருமுடி யாறுந் திருமுகமுந்
தான்சிந்து கோலத் தடம்புய மாறாறுந் தன்டைகழல்
தான்சிந்து ஏறித் தனிமயில் ஊர்ந்து தகவுடைய
ஊன்சிந்து வேலொடைன் னுள்ள நல்லூரா யுறைந்தருளே: 94

உறைந்தது ஞானம் உதித்தது வீடு
மறைந்தது மாயை மனத்தே — அறைந்தபடி
ஆனமா முருகன் அடிமலர்த்தாள் முத்தியாம்
தேன்மாந்தும் நல்லவூர் தேர். 95

தேர்ந்த திருமுறை தெய்வத் திருமுறை செய்யபுகழ்
ஆய்ந்த பிரபந்தம் கந்தபு ராண வழுதறிந்து
நேர்ந்த முருக தலங்களில் மூழ்கிநல் ஹரடைந்தால்
சார்ந்த திருவடி சண்முகன் தந்திடுஞ் சைவமதே. 96

தேனாய்க் கனியாகித் தித்திக்கும் பாலமுதாய்
மானாகும் வள்ளி மருங்கணைந்தாய் — நானே
எனதென்பார்க் கெட்டாய் இனியநல் ஹராய்
உனதன்பில் மூழ்க வுதவு. 97

உரைக்கு மடியவ ருள்ளொளி மூழ்கி யுயர்சிலம்பு
குரைக்குங் கழலடி கொண்டு குலாவுங் குறிஞ்சிமகன்
நிரைக்கும் பெருமதில் கோபுர நல்லூர் நிலாவிநின்றே
கரைக்கும் பிறவியை காணிற் பெரிய கதிதருமே.

98

கதிதருவா னல்லூரிற் கந்தனே யென்று
பதியதனைப் பாடிப் படர்ந்தேன் — விதிகளையும்
மாற்றுவா னென்றே மகிழ்ந்தே யவன்கழல்கள்
போற்றினே வொன்றாய்ப் புகுந்து.

99

ஓன்றாய்ப் புகுந்து முருவரு வாகி யுலகமெலாம்
நின்றானு மென்றன் னினைணமணி மாலை நிறைந்தவனும்
குன்றார் குறிஞ்சிக் குமரேச னுநல்லைக் கோயிலின்கண்
சென்றானுஞ் சேவடி சேர்ப்பானுஞ் செங்வேல் திருமுருகே.

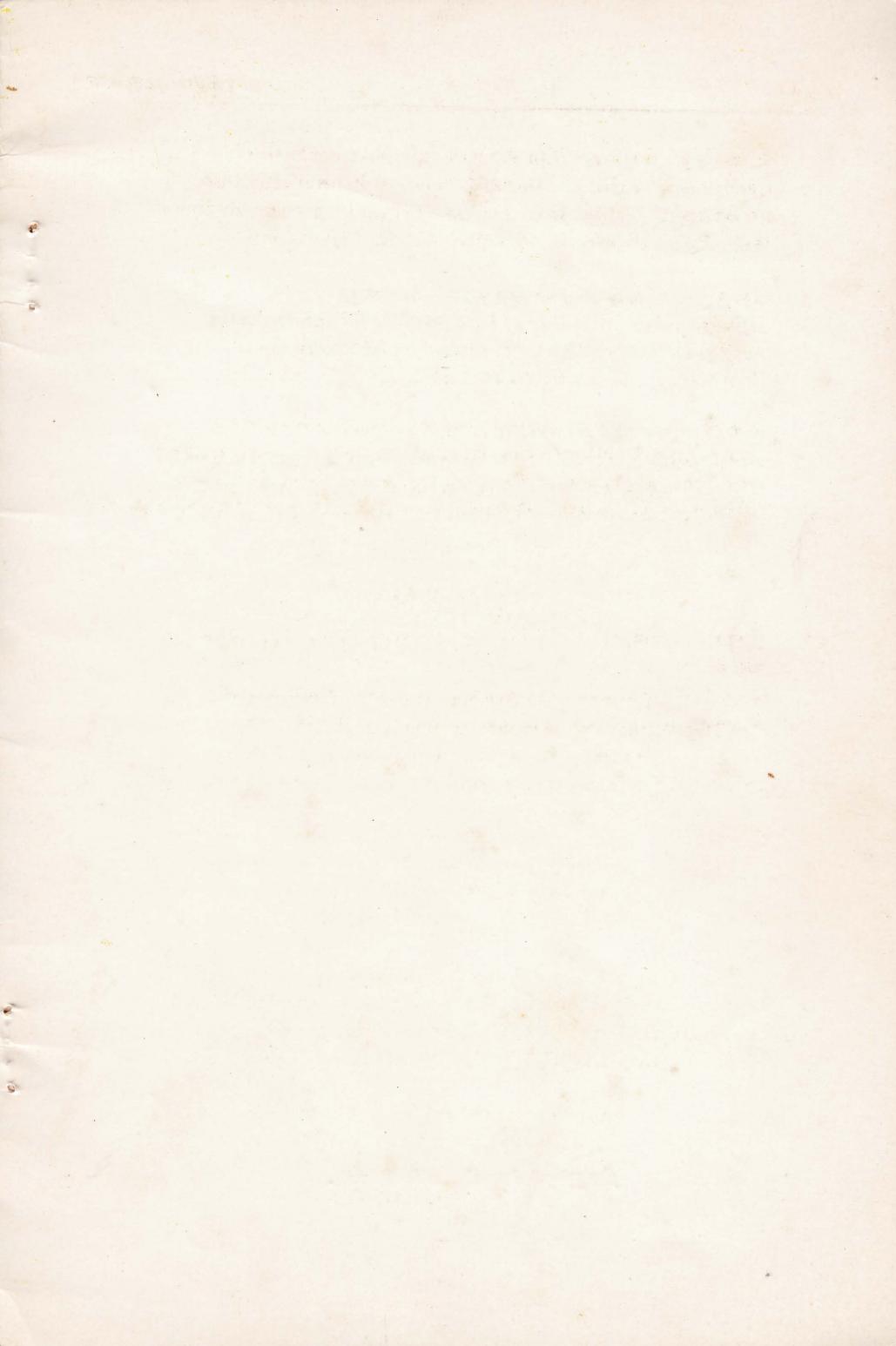
100

முற்றிற்று

நாற்பயன்

இருமை வகையி வினைமணி மாலை யியம்பிவந்தால்
பெருமை யுயரும் பெரும்பேர் முருகன் பிறங்கிவரும்
அருமை யுடையன யாவுங்கை கூடிநல் லாயுஞ்சன்
ஒருமை யருளி உயர்ந்தநல் லூரு முதவுவனே.

101

தீரஜா அச்சகம், ஈணாகம்.